

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Λαμβέρρη διευθύνοντος.

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20.000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΟΥ ΙΑ' ΕΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Με στερρὰν πεποιθήσιν εἰς τὴν θείαν ἀντίληψιν, ἥτις ἐχειραγώγησε καὶ ἐνίσχυσε τὰ Πάτρια κατὰ τὴν ἀκανθώδη πορείαν τῶν δέκα πρώτων ἐτῶν τῆς ζωῆς των καὶ περιέβαλεν αὐτὰ οὐχὶ μὲν νεκρὸν πλοῦτον, ἀλλὰ μὲ τὰ ζωντανὰ χαρίσματα ἐπιζήλου κύρους καὶ ἐκτιμήσεως, μὲ τὴν αὐτὴν πεποιθήσιν, ὡς μόνον κεφάλαιον, ἀρχόμεθα σήμερον δευτέρας τοῦ βίου αὐτῶν δεκαετηρίδος.

Οὐδὲ κατὰ κεραίαν θὰ μεταβληθῇ τὸ πρόγραμμα τοῦ ἔργου ἡμῶν. Ἐφ' ὅσον φλέγει τὴν ἐλληνικὴν ψυχὴν ἡ δίψα θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν κηρυγμάτων, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπέλθῃ πλήρης ἐξυγίανσις εἰς τὰ τέκνα τῆς ἐλευθέρας πατρίδος, ἐφ' ὅσον ἄνευ ἐφοδίων καὶ ὡς τις ἀπόκληρος φυγαδεύεται ἐκ τῶν κόλπων αὐτῆς ὁ μετανάστης, ἐφ' ὅσον οἱ ἀλύτρωτοι ἀδελφοὶ ὡς τὸν ἀστέρα τῶν Μάγων ἀναμένουσιν ἐντεῦθεν τὴν ὁδηγήτριαν λαμπάδα τῆς ἐθνικῆς κατηχήσεως καὶ ἐφ' ὅσον νέοι καθ' ἐκάστην ἐνσκήπτουσι κατὰ τῶν ἐλληνικῶν χωρῶν ἐπιδρομῆς τῆς ψυχικῆς ἡμῶν ὑποστάσεως καὶ ἀνεξαρτησίας, τὰ Πάτρια συνεχίζοντα τὴν ἀποστολικὴν αὐτῶν πορείαν καὶ μὲ μόνην τὴν βακτηρίαν καὶ τὴν πῆραν αὐτῶν πολλὰ ἔχουσιν ἀκόμη νὰ ἐργασθῶσι καὶ ἐπιδιώξωσιν.

Βεβαίως ἀφθονώτερα ὑλικά μέσα εὐρύτερον θὰ καθίσταν τὸν κύκλον τῆς ἐνεργείας αὐτῶν. Τούτου ἕνεκα πολλάκις ἐζηλοτυπήσαμεν τὰς γενναίας παροχὰς καὶ τὰ μεγάλα κληροδοτήματα, δι' ὧν ἄλλαι ἀγαθοεργίαι ἐξησφάλισαν τὴν ὑπαρξίν των. Ἀλλ' ἡ ζηλοτυπία ἡμῶν, δὲν ἀφορᾷ τὰς δεξαμενὰς ἐκείνας, ἐν αἷς ἀποτίθεται τὸ ὕδωρ ἵνα φυλαχθῇ καὶ τίς οἶδε σαπῇ. Οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἐζηλοτυπήσαμεν τοιαῦτα κεφάλαια, οὔτε βῆμα δὲ ἐπεχειρήσαμεν ποτὲ πρὸς προσέλκυσιν ἢ ἀπόκτησιν τοιούτων. Θέλομεν ρέον καὶ ποτίζον τὸ ὕδωρ, ὅσον καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει, διότι ἄπειρο εἶναι οἱ διψῶντες, ἀλλὰ καὶ ἄπειρο ἐπίσης οἱμοὶ οἱ ἐπιδρομεῖς, οἱ πρόθυμοι νὰ κατασβέσωσι τὴν δίψαν τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν διὰ τῶν ἔξωθεν εἰσχομιζομένων ἀσκῶν, μὲ τὰ ὑποπτα καὶ δηλητηριώδη κηρύγματα τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀδιαφορίας.

Τῆς τοιαύτης ὑπὲρ τῶν πατρίων ἀμύνης καὶ οἱ καρποὶ καὶ οἱ ἐργάται ηὐξήθησαν μέγας κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Ἀλλὰ δὲν ἴσταται ἀκόμη πάνοπλος πρὸ τῶν ἀπειλούντων αὐτὴν κινδύνων ἡ ἐλληνικὴ ψυχὴ. Ἀνεπάρρησε βεβαίως. Ἐπείσθη, ὅτι συστηματικὴ ἐπιδιώκεται ἡ ἥβικὴ αὐτῆς ὑποδούλωσις καὶ ὑποτελεία καὶ ἀπέσεισε τὴν νάρκην, ἥτις θὰ ἦτο ὁ μοιραῖος πρόδρομος, τίς οἶδε, τίνος ζυγοῦ. Ἐνηγκαλίσθη τὴν ἀφιπταμένην αἰσιοδοσίαν καὶ ἡσθάνθη ἑαυτὴν ἀνανεουμένην διὰ τῆς αὐτοπεποιθήσεως. Δὲν εἶναι ὅμως ταῦτα μόνον ἐπαρκῆ. Αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ συμπληρώσῃ τὸν ὀπλισμόν της, τὴν σφυρηλάτησιν δ' αὐτοῦ θὰ συνεχίσωσιν οἱ ὁμόρρηδες κατὰ τὴν ἀρχομένην νέαν τῶν Πατρίων δεκαετίαν.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ τῶν Βαΐων

(Ἰωάν. 12, 1, 49)

Κείμενον.

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βυθάνιαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἠγειρεν ἐκ νεκρῶν. ἐποίησεν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει, ὁ δὲ Λάζαρος εἰς ἕν τῶν συνανακειμένων αὐτῷ. ἡ οὖν Μαρία λαβοῦσα λίτρον μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὁσμῆς τοῦ μύρου. λέγει οὖν εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι· διατὶ τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων, καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; εἶπε δὲ τοῦτο οὐχ' ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἐμελλεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε, καὶ τὰ βαλλόμενα ἐδόσταζεν· εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς ἄφες αὐτὴν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό· τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐγὼ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε· ἐγὼ οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐκεῖ ἐστὶ, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν, ὃν ἠγειρεν ἐκ νεκρῶν· ἐδουλεύσαντο δὲ οἱ Ἀρχιερεῖς ἵνα τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπήγον τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν· τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς, ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἐορτὴν, ἀκούσαντες ὅτι ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ καὶ ἔκραζον· Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ· εὐρὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστὶ γεγραμμένον· Μὴ φοβοῦ θύγατερ Σιών, ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἐρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου· ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδόξασθαι ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν, ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ· ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος, ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ, ὅτι τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ ἠγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν· διὰ τοῦτο ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος ὅτι ἤκουσε τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον.

Σημειώσεις.

1) Τῶν συνανακειμένων—τῶν συνδειπνούντων. διότι ἐν τῇ ἀρχαιότητι οἱ τρώγοντες δὲν ἐκάθηντο ἐπὶ καθισμάτων, ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἐξηπλοῦντο ἐπὶ ἀνακλιντρῶν. 2) Ὑπὲρ τὸν εἰλκυοντο 3) Ζαχαρ. 9, 9. 4) Οὐκ ἔγνωσαν—δὲν ἐνόησαν. 5) Ἐδόξατο κατὰ τὸν τὴν δόξαν αὐτοῦ. (ἴδε καὶ σημειώσεις ἀρ. 2 τοῦ Β' ἔτους).

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

Ἐκ τῆς πρὸς Φιλιππησίους Ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου Δ' 4—9

Ἡμέρα χαρᾶς ἀλλὰ πνευματικῆς χαρᾶς εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῶν Βαΐων· ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐορτῆς ταύτης εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι ἡμεῖς ἐλαβε χώραν ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὅτιν' ἡμέρας πρὸ τοῦ πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεως αὐ-
τοῦ, λαβὼν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνάριον ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ,
ὅπως εἰσέλθῃ ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἐμελλε
διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ πάθους νὰ ἀναγορευθῇ αἰώνιος Βα-
σιλεὺς τῶν Ἑθνῶν τῆς οὐραλίου. Καὶ οἱ μὲν Ἀπόστολοι αὐτοῦ
πλήρεις χαρὰς καὶ ἀγαλλιάσεως ἠκολούθουν τὸν θρίαμβον τοῦ
Διδασκάλου, σύμπας δὲ ὁ λαὸς τῆς Ἱερουσαλήμ μέχρι καὶ
αὐτῶν τῶν παιδῶν τοσαύτην ἡσθάνθησαν εὐφροσύνην καὶ χα-
ράν, ὥστε ἐξεβλήοντες εἰς προὔπαντησιν τοῦ ἐπὶ πώλῳ ὄνου
προσερχομένου εἰς τὴν πόλιν αὐτῶν Ἰησοῦ ἐστρώσανον τὴν
ὁδὸν μετὰ βατῶν καὶ κλάδων κράζοντες α' Ὡσαννὰ τῷ Υἱῷ
Δαβὶδ».

Συμφώνως λοιπὸν πρὸς τὴν χαρμόσυνον ταύτην ὑπόθεσιν τῆς
ἐορτῆς, οἱ Πατέρες καὶ οἱ Διδάσκαλοι ἐξέλεξαν καὶ ὥρισαν
πρὸς ἀνάγνωσιν τὰ χαρμόσυνα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λό-
για, δι' ὧν προτρέπει τοὺς Φιλιππησίους εἰς χαρὰν.

— Εἶναι, ἀληθές, ὦ Φιλιππηῖοι, ὅτι πάσχετε, ὅτι
 λυπεῖσθε, διότι χάριν τοῦ Εὐγγελίου ὀφίστασθε πολλὰ δεινά,
 ἀλλὰ χαίρετε διὰ τοῦτο, καὶ πάλιν λέγω, χαίρετε, διότι
 ἡ λύπη ἡμῶν αὕτη θὰ προξενήσῃ ὑμῖν τὸν μετὰ θάνατον
 πνευματικὸν θρίαμβον, τὸ ζῆν αἰωνιώσῃ παρὰ τῷ Θεῷ, ἐν τῇ
 μελλούσῃ μακαριότητι.

Ὁ Ἀπόστολος εἶπε διὰ τῶν προηγουμένων κεφαλαίων τῆς Ἐπιστολῆς ὅτι οἱ ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες μετέβηκιν πρὸς τοὺς Φιλιππησίους, διαστρέφοντες τὰς ὑγιεῖς τοῦ Εὐαγγελίου διδασκαλίας, ἦσαν ἐχθροὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, μᾶλλον πρὸς τὰ ἐπίγεια, ἢ πρὸς τὰ οὐράνια ἀποβλέποντες· ἐπόμενον δὲ ἦτο ἐντεῦθεν νὰ ἀναπτύξῃ τὸ μίσος τῶν Φιλιππησίων κατ' ἐκείνων, ὅπερ ἐθεώρει ὡς ἀνάρμοστον, καὶ ὅπως ἀντιστρατευόμενον εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου. Διὰ τοῦτο λοιπὸν προτρέπει αὐτοὺς νὰ εἶναι πρὸς ἐκείνους ἀπεικνεῖς, μέτριον ταυτέστιν, ἡμεροί, πρᾶτοι, ταπεινοὶ ἀόρητοι, ἀνεξέτακτοι· καὶ οὐ μόνον πρὸς ἐκείνους ἀλλὰ καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους διότι, λέγει, καὶ ὑμεῖς, ὦ Φιλιππησίοι, καὶ ἐκεῖνοι μέλλετε νὰ δώσητε λόγον εἰς τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ἥτις δὲν εἶναι μακράν.

Ὁσάκις ἀνυψοῦμεν τὴν διάνοιαν καὶ ἀποτεινόμεθα εἰς τὸν Θεόν, ἢ ζητοῦμεν παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅπως παράσῃ ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ, αὐτοῦ τὰ τε πρόσκαιρα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ τὰ αἰώνια ἐν τῷ μέλλοντι, ἢ παρακαλοῦμεν ὅπως διαφυλάξῃ καὶ ἀπελευθερώσῃ ἡμᾶς ἀπὸ προκειμένων κινδύνων καὶ ἀπὸ παντὸς κακοῦ. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Ἀπόστολος προέτρεψε καὶ ἐνεθάρρυνε ταύς Φιλιππησίους νὰ ἐπικαλῶνται ὡς ἄρωγόν τῆς ἀσθενείας αὐτῶν τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐπιπροσβέ-
τει.—Μὴ ἀδημονοεῖτε, μὴ στενοχωρεῖσθε, μὴ ἀγανακτεῖτε δι-
ανοοῦμενοι πῶς θὰ ἐπιτύχετε τῶν ποθομένων, ἀλλ' εἰς πᾶ-
σαν περίπτωσιν καθ' ἣν ζητεῖτε τι παρὰ τοῦ Θεοῦ ζητεῖτε
τοῦτο εὐχαριστοῦντες δι' ὅσα ἐποίησε καὶ ποιεῖ ὑπὲρ ἡμῶν.
Ἡ εὐχαριστία ὑμῶν πρὸς τὸν μέγιστον εὐεργέτην, τὸν Θεόν,
ἀφ' οὗ καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ συνοδεύῃ τὰς αἰτήσεις ὑμῶν πρὸς
ἐκεῖνον, καὶ ἐκεῖνος θέλει ὑπακούσει, καὶ τὰ πάντα ὑμῖν ἐπι-
δαψιλεύσει.

Μὴ μεριμνᾶτε· αὐτὴ ἡ υἱοθέτησις, καὶ ἐπομένως ἡ στενὴ
σχέσις ἡμῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ, αὐτὴ θέλει φρουρήσει τὰς καρ-
διας καὶ τὰς διανοίας ἡμῶν, πρὸς πραγματοποιήσιν μὲν τῶν
εὐαγγελικῶν ἀρετῶν, πρὸς ἀπαλλαγὴν δὲ καὶ προφύλαξιν ἀπὸ
παντῶν τῶν πονηρῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν αἰσχυρῶν ἐνθυμημά-
των. Ταῦτα θέλει ποιήσει ἡμῖν ὁ Θεὸς διὰ τῆς χάριτος τοῦ
Υἱοῦ αὐτοῦ τοῦ ἀείποτε ἐν οὐρανοῖς μεσιτεύοντος ὑπὲρ τοῦ
ἀνθρωπίνου γένους.

Πᾶσα πράξις τοῦ ἀνθρώπου πρὶν ἢ πραγματοποιηθῇ ὑπὸ αὐτοῦ εἶναι ἀπλῇ ιδέᾳ κυκλοφοροῦσα ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ· ἐάν λοιπὸν αὐτὴ ἡ ιδέα, ἥτις εἶναι τὸ ἔμβρυον τῆς πράξε-

ως, εἶναι ἡθικὴ, καὶ ἡ πράξις τότε θὰ εἴναι ἐπίσης ἡθικὴ, εἰς δὲ τὸυναντίον ἡ ἰδέα εἶναι κακοῦρης, τότε καὶ ἡ πράξις θὰ εἶναι κακοῦρης. Συνωδᾷ λοιπὸν τοῦτοις καὶ ὁ Ἀπίστολος Παῦλος λέγει πρὸς τοὺς Φιλιππησίους: Ἀνέγνωτε, πῶς καὶ πᾶρὰ τοῖς ἡμετέροις φιλοσόφοις, καὶ πολλὰ ἠκούσατε ἐπίσης καὶ παρ' ἐμοῦ, ὅτε ἐδίδαξα εἰς ὑμᾶς τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας· ὅσα λοιπὸν εἶνε καθαρὰ ἀπὸ παντὸς ψεύδους καὶ ἀπὸ πάσης ἐπάτης καὶ δολιότητος, ὅσα εἶναι μεμακρυσμένα ἀπὸ πάσης ἀναίσχυντίας, αὐθαθείας καὶ ἀνευλαβείας, ὅσα δὲν προσβάλλουσι τὴν περιουσίαν καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὅσα εἶναι ἀμέτοχα τῶν σαρκικῶν παθῶν καὶ τῆς δολιότητος τοῦ κόσμου, ὅσα ἀγαπητὰ καὶ ἀρεστὰ εἰς τὸν Θεόν, ὅσα ἐπαινετὰ καὶ καλῆς φήμης ἄξια, εἴ τι τέλος πάντων ἕτερον ὑπάρχει τὸ ὅποῖον δύναται νὰ ἐπαινεθῇ ὡς ἀληθὴς εὐαγγελικὴ ἀρετὴ, ταῦτα πάντα συλλογίζεσθε πάντοτε νὰ πράττετε, τούτων τὰς ἰδέας πάντοτε συλλαμβάνετε· τὰ ὅποια ἄλλως καὶ ἐμάθετε παρ' ἐμοῦ ὅτε ἐπισκέφθη ὑμᾶς, καὶ εἶδετε πραττόμενα διὰ τῶν ἔργων μου καὶ ἐν γένει διὰ τῆς ἐν ὑμῖν συμπεριφορᾶς μου. Ταῦτα λοιπὸν διανοισθεσθε πάντοτε, ὦ Φιλιππησίοι, καὶ ταῦτα πράττετε· καὶ εἰς ταῦτα διακοῦσθε καὶ πράττετε, τότε θὰ εἴσθε στενωῶς συνηνωμένοι μετὰ τοῦ Θεοῦ τῆς εἰρήνης, τοῦ συγκρατάντος, καὶ καταλαγῆν καὶ εἰς εἰρήνευσιν μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν».

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ο ΒΛΑΧΟΣ ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΛΙΚΙΟΤΗΣ

Τρία πουλάκια κάθονται στὸν Ἐπαχτο στὴ ράχη,
Τὸνα τηράει τὸν Ἐπαχτο, τ' ἄλλο κατ' τὰ Κραθάρια.
Τὸ τρίτο τὸ καλύτερο τηράει τὸ Λιθδριχί.
Παγει μαντάτα καὶ χαρὶ σ' ὅλα τὰ βλαστία.
Ἀνδρούτσος ἐπολέμαζε στὴ μέσ' ἀπὸ τὸ λόγχο.
— Διαβῶ; ἀπ' τὴν Κουστάριτσα στὴν μέσ' ἀπὸ τὴν χώρα,
Νὰ πῆτε τῆς ἀγάπης μου, τῆς ἀγαπητικῆς μου,
Νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὴ Δαμπρὴ γιὰτ' εἶναι λυπημένη,
Νὰ μὴν τὰ βάλῃ τὰ φλωριά, νὰ μὴν τὰ καμαρώσῃ,
Νὰ μὴν τὰ πλέξῃ τὰ μαλλιά, νὰ μὴν τὰ βίξῃ πίσω.
Κι' ὁ Βλάχος ἐσκοτώθηκε κι' ὁ Γιάννης πάει στὸν τόπο.
Πῆραν τοῦ Βλάχου τ' ἄρματα, τοῦ Γιάνη τὸ κεφάλι.
Νὰ πῆτε τῆς μανούλας μου τῆς παραπονεμένης
Ποτὲ νὰ μὴ μ' ἀκαρτερῇ, νὰ μὴ μὲ πανταχαίνῃ.
Μὴν πῆτε πᾶς σκοτώθηκα, μὴν πῆτε πᾶς ἐχάθην,
Νὰ πῆτε πᾶς παντρεύηκα στὸν ἔρημο τὸ λόγχο.
Πῆρα τὴν πέτρα πεθερά, τὴ μαύρη γῆ γυναικᾶ
Κι' αὐτὰ τὰ λιανολιθάρια, τὰ πῆρα συγγενάκι.
Κλάψε με μάννα μ', κλάψε με τὴν νύχτα μὲ φεγγάρι
Καὶ τὴν αὐγούλα μὲ δροσιὰ ὅσο νὰ πάρῃ μέρα,
Νὰ πᾶν τ' ἀθόδνια σταῖς φωλιαῖς κι' ἡ ὠμορφία νὰ πλώνουν,
Νὰ πάῃ καὶ ἡ ἀγάπη μου νὰ κάθεται νὰ κλαίῃ.

Ο ΕΚ ΤΩΝ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΩΝ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

“Ὅσα ἐπανεληγμένω; ἐκηρύξαμεν διὰ τῶν Πα-
τρίων περὶ τῆς ἀλεθρίας ἐπιδόρασσας, ἣν ἀσκεῖ ἐπὶ τῆς
ἐκπαιδευομένης ἐλληνικῆς νεότητος ἡ ἐπιδρομὴ τῶν μο-
ναχικῶν σχολείων τῆς λατινικῆς προπαγάνδας ἔρχεται
νὰ ἐπικυρώσῃ ὁ ἐπίσκοπος Καντερβουρίας καὶ πριμάτος
πάσης Ἀγγλίας, κρούων τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, ὃν
διατρέχουσιν τίτες; — οἱ Ἀγγλόπαιδες!

Ὅς μελετήσωσι τοὺς λόγους του πάντες ἐκεῖνοι, οἵτινες ὡς ὑπερβολὴν ἐχαρακτήριζον τοὺς φόβους ἡμῶν. Καὶ ἐπακούοντες τῶν σοφῶν συμβουλῶν του ὅς λάβωμεν πάντες τὰ ὑποδεικνύμενα μέτρα τῆς αἰφύνης κατὰ τῶν

παγιδῶν, ἃς ἀπλώνει ἐν ταῖς ἐλληνικαῖς χώραις πρὸς
ἄγρην ἀνυπόπτων ψυγῶν ἢ καθολικὴ προπαγάνδα.

Αλλά ... καὶ ἡ προτεσταντικὴ ἐπίσης. !

«Τὸ γεγονός εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος Καντερβούριας ὅτι, τῆς χώρας μας ἐν συνόλῳ λαμβανομένης, οἱ Ρωμαιοκατόλικοι δὲν δύνανται νὰ παρουσιάσουν ἀριθμητικὴν ἀξίησιν ἐν ἀναλογία πρὸς τὸν πληθυσμὸν αὐτῆς, δὲν πρέπει καθόλου νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ σκέψων καὶ ἀδημονιῶν μάλιστα προκειμένων περὶ τινῶν ἐπαποικιστῶν καὶ τινῶν τῶσων τοῦ λαοῦ».

«Οὐδ' αὖτως ἐνόησεν τὰς προσάψω μῶμον, εἰς τὰς ἀφωσιωμέ-
νας ταύτας κυρίας—ἐνόησεν τὰς μοναχάς—ἄστινες ἴσως νομί-
ζουσιν, ὅτι προσφέρουν ἀμοιβὴν ἑκατονταπλασίονα εἰς τὴν φιλο-
ξενοῦσαν αὐτάς Ἀγγλίαν διὰ τοῦ ἐμβαπτισμοῦ τῶν παιδι-
κῶν καὶ ἰδίᾳ κορασιακῶν Ἀγγλικῶν διανοιῶν ἐν χοάνῃ, ἐξ
ἧς μετὰ τινα ἔτη θὰ ἐξέλθουν ἀκαλοὶ Καθολικοί, ὡς αἱ
ἐξαιρέτοι αὐταὶ ἀδελφαὶ θὰ τὰς ὠνόμαζον. Τὸ ἔργον τῶν
ἀδελφῶν εἶναι, καθορώμενον ἐξ ἀπόψεως ἰδικῆς των, οὐ μόνον
εὐεξήγητον, ἀλλὰ καὶ θαυμάσιον. Ἄλλ' ὅ,τι οὕτε πολὺ εὐε-
ξήγητον οὕτε θαυμάσιον τυγχάνει, εἶναι ἡ ἀφροσύνη, διὰ τὴν
ἐξήγητον οὕτε θαυμάσιον τυγχάνει, τῶν Ἀγγλων γονέων,
μὴ μεταχειρισθῶ ἰσχυροτέραν λέξιν, τῶν Ἀγγλων γονέων,
οἵτινες εἴτε ἐξ ἀπλῆς ἀδιαφορίας, εἴτε πιθανώτερον ἐφησυχά-
ζοντες ἐπὶ τῇ υποσχέσει, τῆς διδομένης καὶ ἴσως τηρου-
μένης ὑπὸ τῶν σχολῶν, ὅτι ἡ θυγάτηρ των δὲν θ' ἀκολου-
θήσῃ τὴν θρησκευτικὴν διδασκαλίαν τῶν ἀγαθῶν τούτων ἀ-
δελφῶν, ρίπτουν μίαν μικρὰν κόρην ἐν τῇ εὐπλαστοτέρᾳ ἡλὶ
κίᾳ εἰς ἐπιρροάς καὶ περιβάλλοντα, ἅτινα μετ' ὀλίγα ἔτη θὰ
ἀποφέρουν τοὺς καρπούς αὐτῶν—πρᾶγμα φυσικώτατον ὅστε-
ρον ἀπὸ ὅσα ἐν ταῖς τοιαύταις σχολαῖς ἀσυνειδήτως ἀπερρό-
φησαν ἀπὸ συντρόφους καὶ διδασκαλίσσας τῶν μαθητικῶν
ἡμερῶν. Καὶ τίς δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὰς συνεπείας μαθη-
τείας τοιαύτης ἐπὶ τῶν νέων μητέρων τῆς Ἀγγλίας; Ἐὰν ἡ
ἀπάθεια αὕτη καὶ ἀπερισκεψία τῶν γονέων μᾶς φαίνεται
πολὺ εὐεξήγητος, θὰ ἴηκε ἄρα γε πρὸς μερικὴν ἐξήγησιν
τῆς τῷ γεγονότος, ὅτι ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία μας δὲν ἔσχε
τὴν ἀπαιτούμενην προσοχὴν εἰς τὸ καθῆκον, ὅπερ ἔχει τοῦ
νὰ προνοήσῃ διὰ τὴν εἰδικὴν ταύτην ἀνάγκην ἐπὶ ὅροις προ-
σιτοῖς εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ εἵδους τούτου. Ἐνόμισα ὀρθὸν νὰ
ἐλκυσθῇ δημοσίᾳ τὴν προσοχὴν σας εἰς ὅ,τι ἐγὼ θεωρῶ σο-
βαρώτατον κίνδυνον καὶ λαλῶ ἀφοῦ προηγουμένως ἐξήτασα
καὶ ἐμελέτησα μετὰ προσοχῆς τὰ γεγονότα.»

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ «ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ»

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ

ANTI PROOIMIOY

Πολλοὶ καὶ ποικίλοι εἶναι αἱ ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας πα-
ράγει ἡ θεὰ μνημείου τινὸς εἰς ἕκαστον διαβάτην, ἀνάλογοι
δὲ πάντοτε πρὸς τὴν μόρφωσιν αὐτοῦ, τὴν φιλοκαλίαν, τὸ
πρακτικὸν ἢ ἐπιπόλαιον πνεῦμα, τὸ ἐρευνητικὸν ἢ ἀδιάφο-
ρον βλέμμα, ἐνίοτε δὲ καὶ πρὸς τὴν σπουδὴν, μεθ' ἧς διαβά-
νει εἰς σκέψεις ἄλλας βυθισμένος ἢ σπεύδων ἀπλῶς πρὸς ἄλ-
λον σκοπὸν. Πόσον διάφοροι ὅμως εἶναι αἱ ἐντυπώσεις ἐκεί-
νου, ὅστις ὅπως δὴποτε συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ
μνημείου τούτου, καὶ πόσον δύσκολον νὰ τὰς χωρίσῃ αὐτοῦ
ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεως του, τὰς προσδίδουσας φῶς ἢ σκιάν τῃ
παντοειδεῖς χρωματισμοῦ ἐκεῖ, ὅπου δὲν βλέπει τίποτε τοι-
ούτον οὐδ' ὁ δξυδερκέστερος τῶν ἄλλων διαβατῶν! Χίλια
βλέμματα παρατηρητῶν δὲν ἰσοδυναμοῦσι πρὸς ἓν βλέμμα
πατρός, βλέποντος μὲ τὸν φακὸν τῶν ἀναμνήσεων τὸ τε-
κνον του, ὅχι μόνον ὁποῖον εἶναι αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἀλλ'
ὁποῖον ἦτο χθὲς, προχθὲς, πέρσι, ἀφ' ὅτου ἐγεννήθη. Καὶ

βλέποντος ἀκρόμη καὶ διὰ τῆς πλάνου φαντασίας ὁποῖον θὰ
εἶναι αὖριον, τοῦ χρόνου, τίς οἶδεν ἔως ποτε....

Ὀλίγοι εἴμεθα οἱ μὲ τοιαῦτα πατρικὰ βλέμματα παρατη-
ροῦντες τὰ Πάτρια, εἰς δὲ τούτων καὶ ἐγώ, ἐσκέφθην νὰ συνυ-
φάνω τὰς ἐπὶ τῇ δεκαετηρίδι αὐτῶν ποικίλας ἐντυπώσεις
τῶν ἄλλων μὲ τὰς προχείρους ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας μοι
διεγείρει παρατεταγμένη πρὸ ἐμοῦ ἡ πλήρης σειρὰ δέκα
κομψῶν δεδεδεμένων τόμων αὐτῶν.

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον εἶχε συνέλθει εἰς μίαν τῶν ἀλλεπαλ-
λήλων ἐκεῖνων συνεδριάσεων, καθ' ἃς συνεζητεῖτο ὁ καταλλη-
λότερος τρόπος τῆς δράσεως τῆς νεοσυστάτου Ἐταιρείας ἡμῶν.
Ἡ ἀπαρτία ἦτο πλήρης, παρισταμένου τοῦ προέδρου στρα-
τηγοῦ Ι. Παπαδιαμαντοπούλου καὶ τῶν δύο ἀντιπροέδρων Ἰγν.
Μοσχάκη καὶ Κ. Μητσοπούλου Οἰμοί! Καὶ οἱ τρεῖς δὲν εὐ-
ρίσκονται πλέον μαζί μας, ἀπελθόντες ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.
Τὰ τέσσαρα κηρία μας ἐφώτιζον πενιχρότατα τὴν βορεινὴν
αἰθουσάν τῆς Ἀκαδημίας, ἥτις μᾶς εἶχε παραχωρηθῇ ὡς
γραφεῖον καὶ δὲν μᾶς ἐπέτρεπον νὰ καμαρώσωμεν ἐπαρκῶς
τὴν μεγάλην ἐκ μαονίου τράπεζαν, ἣν εἰχομεν ἀγοράσει
παρὰ τινος παλαιοπώλου, τὴν καλύπτουσιν αὐτὴν ὥραιαν
πρασίνην τσόχαν, τὴν ὅποιαν μᾶς εἶχε φέρει μόνος του,
ὡς παλαιὰν διὰ τὸ Ἰκανεπιστήμιον, ὁ πρύτανης τότε κ.
Μητσόπουλος καὶ τὰ καινούργη καθίσματα, ἅτινα εἰχομεν
ἀγοράσει ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὸ ταμεῖον καταβολῶν μας.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐπικύρωσιν τῶν πρακτικῶν, ὡς
βόμβα ἐνέσκηψε μία πρότασις.

— Νὰ ἐκδώσῃ ἡ Ἑταιρεία συνωδᾶ πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὰ μέσα δι' ὧν κατὰ τὸ καταστατικὸν θέον νὰ ἐπιδιωχθῇ οὗτος, νὰ ἐκδώσῃ ἐφημερίδα ἐβδομηκδιαίαν, ἀναπτύσσουσιν τὰς ἰδέας της καὶ διανεμομένην δωρεάν.

Πρώτη ἐρώτησις.

— Εἰς πόσα ἀντίτυπα;

— Εἰς 20,000 ἀντίτυπα ἀπήντησεν ὁ προτείνας. Καὶ ὑποβάλλω τὸν προϋπολογισμὸν τῶν δαπανῶν, ἀνερχομένων εἰς 14,000 δρ. ἑτησίως.

Ἡ πρότασις εἶχε τι τὸ υπερβολικῶς τολμηρὸν. Τοῦτου ἕνεκα σωπὴ ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινι λεπτᾷ, διακοπεῖσα τέλος ὑπ' ἐνὸς τῶν συμβούλων δι' ἐρωτήσεως, ἐχούσης τόνον μὴ ἀπέχοντα τοῦ σωπτικοῦ.

— Ἐμποροῦμεν νὰ μάθωμεν προηγουμένως πόσα χρήματα
υπάρχουσιν ἐν τῷ ταμείῳ :

Πρὸς ἐπεξηγήσιν τοῦ σκαπτικοῦ τόνου τῆς θρωτήσεως ση-
μειοῦμεν, ὅτι ἡ κατὰστασις τοῦ ταμείου ἦτο εἰς ἅπαντας
γνωστή· ὁ ταμίης ἐν τούτοις ἔσπευτε ν' ἀπαντήσῃ.

— Ὑπάρχουσι δρ. διακόσιαι περίπου.

Ἡ ἀπάντησις θὰ ἐνήργει ὡς ἰσχυρὰ ψυχρολουσία εἰς τὸν
προτείναντα.

Ἡ γέρθη ὁμῶς αὐτός καὶ ἀντέταξε τὰ ἐξῆς περίπτου.

— Οὐδεῖς, κύριοι συναδελφοί, ἐθέρισε ποτὲ χωρὶς νὰ σπεί-
ρη καὶ οὐδέποτε ὑπεστηρίχθη σοδᾶρως, ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ σπόρου
πρέπει νὰ εἶναι ἴση πρὸς τὴν τοῦ προσδοκώμενου θερισμοῦ.
Τόσον εἶμαι πεπεισμένος περὶ τῆς ἀγαθότητος τῆς γῆς, ἐφ'
ἧς προτείνω νὰ σπείρωμεν τὸν ὀλίγον ἡμῶν σπόρον, ὥστε καὶ
ὑπὸ προσωπικὴν μου εὐθύνην ἀναλαμβάνω τὸ ἔργον, ἐάν
ἔχετε καὶ σεῖς πεποιθήσιν, ὅτι δύναται νὰ ἀποβῇ συντελεστι-
κὸν εἰς τοὺς σκοποὺς ἡμῶν.

Διαλυθέντων καὶ τῶν τελευταίων διαταγμῶν ὑπὸ τὴν
ἐντύπωσιν τῶν λόγων τούτων ἐπηκολούθησε βραχεῖα συζή-
τησις ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν, γενομένης τῆς προτάσεως δε-
κτῆς.

Και μετ' ὀλίγας ἡμέρας, τῇ 16 Μαρτίου 1902 ἐξεδόθη ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τῶν Πατρῶν.

Τὸ πῶς ἐπανελήφθη τὸ θαῦμα τῶν πέντε ἄρτων καὶ ἐκ τῶν 200 δρ. τοῦ Ταμείου ἐδαπανήθησαν ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας δρ. 120,000 μέχρι τῆς σήμερον θ' ἀφηγηθῶμεν βραδύτερον.

ΑΠΟΣΠΑΣΘΕΙΣΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ *

ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΗ

Ἡ παναρχία μεταξύ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς ἐμφυτος καὶ οἰονεὶ φυσιολογικὴ διαφορὰ, ἡ καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων παρατηρηθεῖσα καὶ ἡ ἐντεῦθεν πηγάζουσα ἀντίθεσις καὶ ἐχθροπάθεια, ἡ ἐμπνεύσασα εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ἐν τῷ μεταχρῆμῳ οἰκοῦντος καὶ τοὺς ἐκατέρωθεν κλύδωνας δεχομένου ἑλληνικοῦ λαοῦ τὴν περιλάλητον γνώμην, ὅτι αἱ Φράγχοι δὲν θέλουν τὸ καλὸν μας, ἡ ὑφίσταται καὶ σήμερον ἀμείωτος, πολλοὶ δὲ καὶ κραταιοὶ εἶναι οἱ ἐξ Εὐρώπης μνηστῆρες τῆς Ἀνατολῆς. Τῶν πόθων καὶ σχεδίων τῶν οὗτοι τὴν ἐκπλήρωσιν συστηματικῶς, ὡς εἶδομεν, καὶ ἐπιμόνω· ἐπιδιώκουσιν ἄλλοι μὲν ἀπ' αἰώνων, ἄλλοι δὲ ἀπὸ δεκαετηρίδων, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν δὲ τοῦ ΙΘ' αἰῶνος τινὰ τῶν σχεδίων τούτων ἤρχισαν πραγματοποιοῦμενα, ἀναμφιδόλως δὲ ἡ ἐκτέλεσις θέλει χωρήσει καὶ περικιτέρῃ. Ἄν μέχρι τοῦδε τὸ Τουρκικὸν κράτος δὲν διεμελίσθη ὀλοτελῶς ὑπὸ τῶν καραδοκούντων ἀρπάγων, μόνη τούτου αἰτία εἶναι τὸ ὅτι δὲν κατάρθωσαν ἀκόμη νὰ συμφωνήσωσι περὶ τῶν τελειωτικῶν μεριδίων. Τὴν στυγνὴν ταύτην ἀλήθειαν ἐξωμολογήθη μετὰ παραδειγματικῆς παρησίας πρὸς τινων ἐτῶν εἰς τῶν πρωτοπαργόντων τῆς προσφάτου Εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς, ὁ διατελέσας ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς τῆς Ἰταλίας Βισκόντης Βενόστας, ἐν τῇ ἰταλικῇ Βουλῇ. Φιλελεύθεροι Ἰταλοὶ βουλευταὶ ἐκάκισαν τότε τὴν στάσιν τῆς κυβερνήσεως κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀγωνιζομένης ὑπὲρ ὁμοσυνῶν καὶ τοῦ δικαίου καὶ ὅπως σώσῃ τὴν Κρήτην, ἐμεμφθῆσαν δ' αὐτῆς, ὅτι ἐγένετο, ὡς μὴ ὀφείλει, ἐπιλήσμων τῆς ἀρχῆς τῶν ἐθνικοτήτων, εἰς ἣν ἡ Ἰταλία ὀφείλει τὴν ἑνωσίν της. Ἀπαντῶν δὲ εἰς τὰς αἰτιάσεις ταύτας ὁ Ἰταλὸς ὑπουργὸς εἶπε τάδε. «Ἡ Ἰταλία δὲν δύναται νὰ ἀδιαφορήσῃ περὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος, τὸ ὅποιον ἔχει μεγίστην σημασίαν διὰ τὴν ἐπιρροὴν καὶ διὰ τὸ μέλλον αὐτῆς. Ἀντιτάσσουν τὴν ἀρχὴν τῶν ἐθνικοτήτων, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ αὕτη δὲν πρέπει νὰ προβάλληται, προκειμένου περὶ τῶν μεγάλων συμφερόντων τῆς Ἰταλίας. Τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα δὲν ὠρίμασεν ἔτι, ἡ δὲ Εὐρώπη δὲν εἶναι ἐτοίμη πρὸς λύσιν αὐτοῦ!» Ἐν ἄλλοις λόγοις διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου καταπνιχθῆτω πᾶσα ἀκαίριος διὰ τὴν Εὐρώπην ἀπόπειρα τῶν ραγιαδῶν, Ἀρμενίων, Κρητῶν ἢ ἄλλων, ὅπως ἀποκτήσωσιν ἰσότητά καὶ ἐλευθερίαν καὶ δικαιοσύνην. Τῶν χωρῶν αὐτῶν ὀρέγονται αἱ λεγόμεναι μεγάλαι δυνάμεις δι' ἑαυτάς, ἐγκλημα δὲ ὡς ἐκ τούτου θεωρεῖται ὑπ' αὐτῶν πολλάκις πᾶσα πρὸς ἀνεξάρτητον ἀποκατάστασιν προσπάθεια! Ὁρθῶς λοιπὸν ἐχαρκτήρισεν ἐν τῇ ἰταλικῇ Γερουσίᾳ ὁ γεροῦσιαστὴς Καρδούτσος τὴν Εὐρωπαϊκὴν ὁμοφωνίαν ὡς «διχόνοιαν καὶ γογγυσμὸν ὑπόκωφον, βραχνῶδη καὶ θηριώδη τῶν μεγάλων δυνάμεων, οἰονεὶ λεόντων ἄρκτων καὶ ταύρων ὑποβλεπόντων τὴν προκειμένην λείαν». Ἀνάλογοι δὲ πρὸς τὰς δηλώσεις τοῦ Βισκόντη-Βενόστα ὑπῆρξαν καὶ αἱ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας Ἀνοτὼ ἐν τῇ γαλλικῇ Βουλῇ τῇ 10)22 Φεβρουαρίου 1897, αἱ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γερμανίας Μαρσάλ ἐν

τῇ Διαίτῃ τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ αἱ τοῦ Βαλφούρ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν κοινοτήτων τῆς Ἀγγλίας.

Τὸ ὅτι δὲ συνήθως ἀρνοῦνται καὶ ἀποκρύπτουσι τοὺς κατακτητικὰς σκοποὺς καὶ πόθους τῶν οὐδένα πρέπει νὰ ξενίσῃ ἢ ν' ἀπατήσῃ. Εἶναι ἡ εἰθισμένη τῆς διπλωματίας γλῶσσα τὸ νὰ κρύπτωσι δι' ὧσιν λέγουσι τὰς ἀληθεῖς σκέψεις τῶν Ὁ Τσάρος λ.χ. Ἀλέξανδρος Β', λαλῶν κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1876, ὀλίγον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ τελευταίου ρωσοτουρκικοῦ πολέμου, πρὸς τὸν ἐν Πετροῦπολιν Ἀγγλὸν πρεσβευτὴν λόρδον Λόφτους, ἡρνήθη, ὡς εἶδομεν διαρρήδην τὴν ὑπαρξίν οἰουδήποτε κατακτητικοῦ σχεδίου τῆς Ρωσσίας εἰς βάρος τῆς Τουρκίας, ἀποκαλέσας πλάνους καὶ φαντάσματα τὰ λεγόμενα περὶ πολιτικῆς διαθήκης τοῦ Μεγάλου Πέτρου καὶ περὶ ἀξιώσεων τῆς Αἰκατερίνης Β'. Καὶ ὅμως ἡ ὑπαρξὶς τοῦ αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἐκείνου τσάρου διαθήκης, συνιστώσης τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν κατάκτησιν, καὶ ἄλλοθεν πολλὰ μάρτυρεται καὶ δι' ἀνεκδότου ἐγγράφου τοῦ ἐν Βιέννῃ Ἀρχιεπισκόπου, οὗτινος τὸ σχετικὸν χωρίον ἐδημοσίευσεν ὁ πολὺς Beer. Πάντως δὲ τὰς εἰς τὴν διαθήκην ἐκείνην ἀποδιδόμενας ἐντολὰς καὶ ὁδηγίας πιστῶς ἀκολουθεῖ ἡ ρωσικὴ πολιτικὴ. Τῆς δὲ Αἰκατερίνης τῆς Β', τὰ σχέδια διὰ μακρῶν εἰδομεν ἐκτεθειμένα ἐπὶ τῇ βάσει ἐπιστήμων συγχρόνων ἐγγράφων, αὐστριακῶν καὶ ρωσικῶν.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Τί ἤθελε γίνεαι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ὑπὸ τὸν βαρὺν τῶν κατακτητῶν ζυγόν, ἐὰν δὲν εἶχε τὴν ἱερὰν αἰγίδα τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐβάστασαν;

Πολλάκις οἱ ἄνδρες ὑπέκνυψαν ἐξ ἀνάγκης εἰς τὸν τύραννον. Ἀλλ' αἱ γυναῖκες ἐξεγερθεῖσαι κατὰ τῆς εἰμαρμένης καὶ πισταὶ εἰς τὴν πατρίδα, τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν θρησκείαν τῶν, φοβούμεναι μόνον τὸν Θεόν, πιστεύουσιν εἰς τὸ ἀγαθὸν μετῃλθόν ὅλας τὰς ἀρετάς, τὰς ἀποτελούσας τὸ στήριγμα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὴν ἰσχὺν παντὸς πολιτισμοῦ.

Μαργαρίτα Ἀλβάνη Μηνιάτη

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Θερμὰ εὐχαριστήρια ἀποστέλλομεν πρὸς ἅπαντας τοὺς διαβιβάσαντας συγχαρητήρια τῇ τε Ἐταιρείᾳ καὶ τῇ διευθύνσει τῶν Πατρῶν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῆς δεκαετηρίδος αὐτῶν Κ. Μ. Γ. Λάβνα κα, — Ν. Δ. Μ. Κάρρον, — Εὐ. Γ. Καλάμας — Ν. Χ. Σμύρνην. — Ἐγένοντο αἱ μεταβολαί. Ν. Κ. Μ. Βωλόν. — Αἱ δημοσιεύσεις τῶν δωρεῶν γίνονται μετὰ τὴν λήψιν, ὥστε πρέπει νὰ ἐπισπεύδωνται αἱ ἀποστολαὶ ὑπὸ τῶν τρίτων. Τοῦτο καὶ χάριν τοῦ ἐλέγχου. — Δ. Χ. Βοστώνην. — Δ. Α. Κάρδιφ — Κ. Χ. Κέρε, — Ἀντ. Γ. Κάλυμνον. — Ν. Κ. Ἀργουσέλιον. — Ζητηθέντα ἀπεστάλησαν. — Δ. Π. Σπάρτην, Γ. Ν. Ρέθυμνον. Ἐδόθη σχετικὴ ἀπάντησις ἐν φύλλῳ 51 ἐ. ε. — Μ. Π. Ναυπλίου, Κ. Α. Βράβλαν, Στ. Μ. Γεοργεβον. Ν. Χ. Σμύρνην. Ἀντ. Κ. Σίφνον, Δ. Π. Π. Χαντῆ, Εὐ. Ν. Κάρρον. Συνιστῶμεν τὰς ταχυδρ. ἢ τραπεζ. ἐπιταγὰς. Τὰ γραμματόσημα, ἐκτὸς τῶν ἑλληνικῶν, ζημιοῦσι μεγάλως. — Σύνδ. Ὑποδ. Καλάμας, Σουλ. «Κέδρος» Ἀμάριον, Χ. Χ. Σουδενά. Ἡρῆατο ἡ ἀποστολή.

Πᾶν ἔγγραφον πρὸς τὴν Ἐταιρείαν ἀπευθύνεται

Τῷ κ. Ἰωάν. Μ. Δαμβέργη

Γεν. Γραμματεῖ τῆς Ἐταιρείας τῆς ὑπὲρ τῶν Πατρῶν Ἀμύνης
Ὁδὸς Νικηφόρου 3 Α
Εἰς Ἀθήνας

* Γεωργ. Κωνσταντινίδου.